

2011. november 16., szerda

22. felhívja a KPK-t, hogy továbbra is kövesse nyomon a haiti, madagaszkári és dél-szudáni helyzetet, és hozzon létre megfigyelő missziót, amelynek célja az Északkelet-Afrika éhínségtől sújtott lakossága számára nyújtott humanitárius segélyek hatékonyságának és folyamatosságának ellenőrzése; felhívja a figyelmet arra, hogy szorosan együtt kell működni az új haiti hatóságokkal, mellettük állva intézményeik megszervezésében, a maradéktalanul működőképes demokrácia kibontakoztatásában és az újjáépítés egész folyamatában;

23. felhívja a KPK-t, hogy folytassa saját választási megfigyelő misszióinak a Burundiba küldött sikeres misszióhoz hasonló alapon történő szervezését, amennyiben e missziók a Közös Parlamenti Közgyűlés kettős legitimitását juttatják kifejezésre, biztosítva egyúttal a KPK választási misszióinak függetlenségét és más regionális megfigyelő szervezetekkel való szoros együttműködést;

24. üdvözli, hogy 2010-ben további regionális ülést tartottak a cotonoui partnerségi megállapodásban, valamint a KPK eljárási szabályzatában előírtaknak megfelelően; úgy véli, hogy ezeken az üléseken valódi eszmecserére kerülhet sor a regionális kérdésekben, beleértve a konfliktusrendezést és -megelőzést, a regionális kohéziót és a GPM-tárgyalásokat is; gratulál a Seychelle-szigeteken tartott rendkívül sikeres ülés szervezőinek;

25. üdvözli a munkamódszerekkel foglalkozó munkacsoport létrehozását és felhívja a KPK Elnökségét, hogy a KPK hatékonyságának és politikai hatásának fokozása érdekében hajtsa végre a munkacsoport ajánlásait a cotonoui partnerségi megállapodás végrehajtása terén és nemzetközi szinten egyaránt;

26. hangsúlyozza a Közös Parlamenti Közgyűlés ülései során szervezett, az üléseken folytatott vitákhoz kapcsolódó helyszíni látogatások jelentőségét; sajnálatát fejezi ki amiatt, hogy elmarad a Kinshasába szervezett látogatások következetes folytatása;

27. utasítja elnökét, hogy továbbítsa ezt az állásfoglalást az Unió Tanácsának, a Bizottságnak, az AKCS Tanácsának, a Bizottság alelnökének/az Unió kül- és biztonságpolitikai főképviselőjének, a KPK Elnökségének és Spanyolország és a Kongói Demokratikus Köztársaság kormányainak és parlamentjeinek.

Éghajlat-változási konferencia Durbanben

P7_TA(2011)0504

Az Európai Parlament 2011. november 16-i állásfoglalása a durbani éghajlat-változási konferenciáról (COP17)

(2013/C 153 E/10)

Az Európai Parlament,

- tekintettel az Egyesült Nemzetek Éghajlat-változási Keretegyezményére és annak Kiotói Jegyzőkönyvére,
- tekintettel az ENSZ 2007-ben, Baliban megrendezett éghajlat-változási konferenciájára és a bali cselekvési tervre (1/COP13. sz. határozat),
- tekintettel az ENSZ Éghajlat-változási Keretegyezménye Feleinek tizenötödik konferenciájára (COP15) és a Kiotói Jegyzőkönyv feleinek találkozájaként szolgáló, a felek 2009. december 7–18. között Koppenhágában, Dániában megrendezett ötödik konferenciájára (COP/MOP5), valamint a Koppenhágai Egyezményre,
- tekintettel az ENSZ Éghajlat-változási Keretegyezménye Feleinek tizenhatodik Konferenciájára (COP16) és a Kiotói Jegyzőkönyv feleinek találkozájaként szolgáló, a felek 2010. november 29. és december 10. között Cancúnban, Mexikóban megrendezett hatodik konferenciájára (COP/MOP6), valamint a Cancúni Megállapodásra,

2011. november 16., szerda

- tekintettel az ENSZ Éghajlat-változási Keretegyezménye Feleinek soron következő, tizenhatodik Konferenciájára (COP17) és a Kiotói Jegyzőkönyv feleinek találkozójaként szolgáló, a felek 2011. november 28. és december 9. között Durbanban, Dél-Afrikában megrendezendő hetedik konferenciájára (COP/MOP7),
- tekintettel az Európai Unió 2008. decemberi éghajlat-változási és energiaügyi csomagjára,
- tekintettel a 2003/87/EK irányelvnek az üvegházhatást okozó gázok kibocsátási egységei Közösségen belüli kereskedelmi rendszerének a légi közlekedésre történő kiterjesztése céljából történő módosításáról szóló, 2008. november 19-i 2008/101/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvre ⁽¹⁾,
- tekintettel a koppenhágai éghajlat-változási konferenciára vonatkozó uniós stratégiáról szóló 2009. november 25-i állásfoglalására ⁽²⁾, az éghajlatváltozással foglalkozó koppenhágai konferencián (COP15) elért eredményekről szóló 2010. február 10-i állásfoglalására ⁽³⁾ és a Cancúni éghajlat-változási konferenciáról szóló 2010. november 25-i állásfoglalására ⁽⁴⁾,
- tekintettel a „2050: A jövő ma kezdődik – Az éghajlatváltozással foglalkozó jövőbeni integrált uniós politikára vonatkozó ajánlások” című, 2009. február 4-i állásfoglalására ⁽⁵⁾,
- tekintettel a Bizottságnak „Az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodás: egy európai fellépési keret felé” című fehér könyvére (COM(2009)0147) és az ezzel kapcsolatos 2010. május 6-i állásfoglalására ⁽⁶⁾, valamint az Éghajlat-változási Kormányközi Testület megújuló energiaforrásokról és az éghajlatváltozás hatásáról szóló 2011. május 9-i külön jelentésére ⁽⁷⁾,
- tekintettel az „Erdővédelem és erdészeti információcsere az Európai Unióban: erdeink felkészítése az éghajlatváltozásra” című bizottsági zöld könyvről szóló 2011. május 11-i állásfoglalására ⁽⁸⁾,
- tekintettel a Cancúni konferenciát követő intézkedésekről szóló, 2011. március 14-i tanácsi következtetésekre, valamint az ECOFIN éghajlatváltozásról szóló, 2011. május 17-i következtetéseire,
- tekintettel az Egyesült Nemzetek Szervezete Biológiai Sokféleség Egyezménye Feleinek tízedik Konferenciáján (COP10) elfogadott határozatokra, különös tekintettel a COP10 geomérnökségről szóló határozatára (2010),
- tekintettel a Tanács és a tagállamok kormányainak a Tanács keretében ülésező képviselői, az Európai Parlament és a Bizottság által, az Európai Unió fejlesztési politikájáról „Az európai konszenzus” címmel, 2005. december 20-án elfogadott közös nyilatkozatra, és különösen annak 22., 38., 75., 76. és 105. pontjára ⁽⁹⁾,
- tekintettel a brit alsóház Környezetvédelmi Ellenőrző Bizottságának „Az Egyesült Királyság tengerentúli segítségnyújtásának hatása a környezetvédelemre és az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodásra és hatásainak enyhítésére” című, 2011. június 29-én közzétett jelentésére,
- tekintettel az ENSZ 2000. szeptember 8-i millenniumi nyilatkozatára, amely a millenniumi fejlesztési célokat (MFC-k) határozza meg a nemzetközi közösség által közösen megállapított célkitűzéseként a szegénység felszámolása érdekében,
- tekintettel a környezetvédelemnek a fejlesztési együttműködésbe történő beépítéséről szóló, 2009. június 25-i tanácsi következtetésekre,

⁽¹⁾ HL L 8., 2009.1.13., 3. o.

⁽²⁾ HL C 285. E, 2010.10.21., 1. o.

⁽³⁾ HL C 341. E, 2010.12.16., 25. o.

⁽⁴⁾ Elfogadott szövegek, P7_TA(2010)0442.

⁽⁵⁾ HL C 67. E, 2010.3.18., 44. o.

⁽⁶⁾ HL C 81. E, 2011.3.15., 115. o.

⁽⁷⁾ <http://srren.ipcc-wg3.de/report>.

⁽⁸⁾ Elfogadott szövegek, P7_TA(2011)0226.

⁽⁹⁾ HL C 46., 2006.2.24., 1. o.

2011. november 16., szerda

- tekintettel az éghajlatváltozással szemben Afrikában folytatott küzdelem folyamatairól szóló 2009. május 25–29-i nairobi nyilatkozatra,
 - tekintettel a Tanácshoz intézett, a durbani éghajlat-változási konferenciáról (COP17) szóló 2011. szeptember 27-i kérdésre (O-000216/2011 - B7-0639/2011), valamint a Bizottsághoz intézett, a durbani éghajlat-változási konferenciáról (COP17) szóló 2011. szeptember 27-i kérdésre (COP 17) (O-000217/2011 - B7-0640/2011),
 - tekintettel eljárási szabályzata 115. cikkének (5) bekezdésére és 110. cikkének (2) bekezdésére,
- A. mivel egyértelmű tudományos bizonyítékok vannak az éghajlatváltozás meglétére és hatásaira vonatkozóan, és ezáltal elengedhetetlen a nemzetközi fellépés kialakítása a 21. század és az azt követő időszak egyik legnagyobb kihívásával való szembenézés érdekében;
- B. mivel az átfogó cél továbbra is egy, a „közös, de nem egyenlő mértékű felelősség” elvével összhangban álló, jogilag kötelező erejű nemzetközi megállapodás kell, hogy legyen, elismerve ezáltal, hogy a fejlett országoknak kell élen járniuk, a fejlődő országoknak pedig megfelelő hozzájárulást kell tenniük;
- C. mivel a Koppenhágai Egyezmény értelmében tett és a Cancúni Megállapodásokban hivatalossá vált meglévő kötelezettségvállalások és ígérek nem elegendők azon célkitűzés eléréséhez, melynek értelmében az átfogó globális éves felszíni középhőmérséklet-növekedést 2 °C-ra kell korlátozni („a 2 °C-ra vonatkozó célkitűzés”);
- D. mivel az alacsony szén-dioxid-kibocsátású, versenyképes gazdaság 2050-ig történő megvalósítására vonatkozó, hosszú távú célokat kitűző bizottsági ütemterv megerősíti az üvegházhatású gázok kibocsátásának 2050-re elérendő 80–95 %-os csökkentésére irányuló uniós célkitűzést, az éghajlatváltozással járó átlaghőmérséklet-növekedés 2 °C alatt tartása érdekében, egyúttal arra a következtetésre jut, hogy a 2050-ig megvalósítandó csökkentés 80 %-át az EU-n belül kell elérni;
- E. mivel fontos a cancúni konferencián (COP16) visszaállított bizalomra és átláthatóságra építeni, annak érdekében, hogy fenntartsuk a konkrét célkitűzéseket és azokhoz igazodó szakpolitikai intézkedéseket tartalmazó, átfogó nemzetközi megállapodás létrehozásához szükséges politikai lendületet;
- F. mivel a Cancúni Megállapodások ambiciózusabb kibocsátáscsökkentési célkitűzések meghatározására ösztönzik a fejlett országokat, annak érdekében, hogy az összesített üvegházhatásúgáz-kibocsátásokat 2020-ra az 1990-es szinthez képest az Éghajlat-változási Kormányközi Testület negyedik értékelő jelentésében meghatározott 25–40 %-os arálynak megfelelő mértékben csökkentsék;
- G. mivel a fejlett országok együttes üvegházhatásúgáz-kibocsátását az Éghajlat-változási Kormányközi Testület negyedik értékelő jelentésében 1990-hez viszonyítva 2020 tekintetében meghatározott 25–40 %-os sáv felső tartományában kell tartani a 2 °C-os célkitűzés mindössze 50 %-os valószínűségű sikerre vitele érdekében;
- H. mivel geopolitikai szempontból az elmúlt évtizedekben a világ gyökeres változásokon ment keresztül, így figyelembe kell venni, hogy néhány fejlődő ország mára jelentős gazdasági és politikai szereplővé nőtte ki magát, aminek következtében új hatalmi és érdekérvényesítési egyensúly jött létre, ez pedig új szerepeket és új feladatokat is von maga után;
- I. mivel az európai országoknak kulcsfontosságú döntéseket kell meghozniuk, ha meg kívánják őrizni jövőbeni jólétüket és biztonságukat, és mivel az üvegházhatást okozó gázok kibocsátásának csökkentésére vonatkozó, az EU éghajlat-változási célkitűzéseinek megfelelő nemzeti célkitűzés felé való elmozduláshoz egészségesebb gazdaság, a zöld munkahelyek számának növekedése és az innováció fokozódása társulhat;

2011. november 16., szerda

- J. mivel becslések szerint a nők világviszonylatban a szegények 70 %-át teszik ki, a munkaidők 2/3-át dolgozzák le, viszont a javak kevesebb, mint 1 %-át birtokolják, ezért kevésbé képesek az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodásra, és kiszolgáltatottabbak azzal szemben;
- K. mivel a Cancúni Megállapodások 7. cikke hangsúlyozza, hogy „a nemek közötti egyenlőség, valamint a nők és az őslakos népek hatékony bevonása az éghajlatváltozás valamennyi aspektusával kapcsolatos hatékony fellépés szempontjából fontos”;
- L. mivel a földhasználattal, földhasználat-megváltoztatással és erdőgazdálkodással (LULUCF) kapcsolatos, az ENSZ Éghajlat-változási Keretegyezménye értelmében végzett jelentéstétel, valamint a Kiotói Egyezmény szerinti elszámolás között a terjedelem, a struktúra és a tervezés szempontjából lényeges különbségek állnak fenn, melyek hátráltatják a felek éghajlatváltozás mérséklésére irányuló erőfeszítéseit;
- M. mivel a LULUCF-ágazat kibocsátásainak nagy részéért felelős „erdőgazdálkodási” tevékenység elszámolása a Kiotói Jegyzőkönyv értelmében önkéntes;
- N. mivel a világ fejlődéséről szóló 2010-es jelentés becslései szerint a szegény országokban az alkalmazkodásnak és hatások enyhítésének teljes éves határköltése 170 és 275 milliárd USD között alakul 2030-ra;
- O. mivel az éghajlatváltozásról szóló valamennyi megállapodásnak figyelembe kellene vennie mind a nemzetközi (nevezetesen a millenniumi fejlesztési célok és a támogatás-hatékonyaságról szóló párizsi nyilatkozat), mind a nemzeti szinten (nemzeti alkalmazkodási akciótervek) már létező fejlesztési folyamatokat;
- P. mivel az EU által nyújtott támogatásnak segítenie kellene a fejlődő országokat a nagy szén-dioxid-kibocsátással járó gazdaságuk fokozatos leépítésében, valamint az alacsony szén-dioxid-kibocsátással járó infrastruktúra kiépítésében, és mivel az EU által nyújtott támogatásnak a helyi gazdasági fejlesztéseket, a zöld munkahelyeket és a szegénység mérséklését is elő kellene segítenie, valamint mivel a támogatás nem köthető uniós vállalkozások részvételéhez, és nem használható fel azok támogatásához;
- Q. mivel a Világbank által a fosszilis üzemanyaggal működő energiatermelésre nyújtott hitelek mértékének összhangban kell lennie az üvegházhatást okozó gázkibocsátás csökkentésének célkitűzésével;
- R. mivel a parlamenti képviselők, különösképpen a fejlődő országok képviselői kiemelt szerepet játszhatnak e menetrend kialakításában, biztosítva a kormány elszámoltathatóságát és hatékonyságát, valamint a választópolgároknak történő aktív tudásátadást, melyek mindegyike fontos egy ország éghajlatváltozással szembeni rugalmasságának biztosítása érdekében;
- S. mivel a jelenlegi finanszírozási mechanizmusok összetettek és elaprózódtak; mivel az adományozó országok többségében nem teljesült az a kötelezettségvállalás, miszerint a GNP 0,7 %-át fordítják hivatalos fejlesztési támogatásra a millenniumi fejlesztési célok megvalósítása érdekében; és mivel az UNFCC finanszírozási mechanizmusai az adományozók önkéntes hozzájárulásainak mértékétől függenek;
- T. mivel az erdészeti irányítás fejlesztése alapvető előfeltétele az erdőirtás tartós csökkentésének; mivel az éghajlat-változási tárgyalásoknak tükrözniük kell az erdőirtásból és az erdőpusztulásból származó problémák kezelésével kapcsolatos korábbi erőfeszítéseket, például az EU FLEGT cselekvési tervet, melynek célja az illegális fakitermelés korlátozása az erdészeti irányítással való foglalkozáson keresztül;

2011. november 16., szerda

- U. mivel egy megbízható és átlátható finanszírozási rendszer biztosítása érdekében fel kellene állítani egy közös rendszert, mely figyeli az alkalmazkodás finanszírozásához igénybe vehető valamennyi eszközt;

A legfontosabb célok

1. sürgeti a feleket, hogy biztosítsák egy, a 2012 utáni időszakra vonatkozó átfogó, nemzetközi, méltányos, ambiciózus és jogilag kötelező erejű megállapodás megkötését, amelynek a Kiotói Jegyzőkönyv szabályokon alapuló nemzetközi rendszerére kell épülnie, összhangban a 2 °C-ra vonatkozó célkitűzéssel, valamint azzal, hogy az üvegházhatást okozó gázok kibocsátásának globális és nemzeti szinten egyaránt a lehető leghamarabb el kell érnie a csúcserőteket;
2. kéri a világ állam- és kormányfőit, hogy a tárgyalások során tegyenek tanúbizonyságot igazi politikai vezetői rátermettségükről és akaratukról, és a legnagyobb figyelmet tulajdonítsák ennek a témának;
3. sürgeti az Európai Uniót, hogy nyilvánosan és egyértelműen szögezze le szilárd elkötelezettségét a Kiotói Jegyzőkönyv mellett, és tegye meg az összes szükséges lépést a Kiotói Jegyzőkönyv kötelezettségvállalási időszakai közötti megszakítások elkerülése érdekében; kéri ezért az Európai Uniót, hogy nyíltan jelentse ki a durban konferencia előtt, hogy kész folytatni a Kiotói Jegyzőkönyv második kötelezettségvállalási időszakát, valamint hogy határozzon meg konkrét lépéseket a „gigatonnás szakadék”, azaz a jelenlegi vállalási szintek és a globális felmelegedés 2 °C alatt tartásához szükséges vállalások közötti különbség áthidalása érdekében; felszólítja az EU-t annak biztosítására, hogy Durbanban határozzák meg és számszerűsítsék ezt a különbséget, valamint arra, hogy sürgessen a különbség csökkentésére irányuló intézkedéseket;
4. elismeri azonban, hogy a 2 °C-os célkitűzést elérő, a 2012 utáni időszakra vonatkozó nemzetközi, méltányos és jogilag kötelező érvényű megállapodás biztosításához a Keretegyezmény irányvonala mentén tett hasonló előrelépés szükséges; e tekintetben – a tárgyalási folyamatot még jobban előrelendíteni képes eszközként – hangsúlyozza a legtöbb előrehaladást elérő államokkal kötendő („szubglobális”) szövetségek jelentőségét; felszólítja a felek konferenciáját, hogy állapodjon meg a Keretegyezmény szerinti, jogilag kötelező erejű megállapodás lehető legkorábbi, de legkésőbb 2015-ig történő végrehajtására vonatkozó, időhöz kötött megbízatásban; e tekintetben emlékeztet arra, hogy az iparosodott országoknak kibocsátásaikat 2020-ra az 1990-es szintekhez képest 25–40 %-kal csökkenteniük kell, a fejlődő országok csoportjának pedig a jelenleg előre jelzett kibocsátásnövekedési ráta alatt maradónak, jelentős eltérést kell elérniük annak érdekében, hogy 2020-ra megvalósítsák a 15–30 %-ot;
5. sürgeti valamennyi nemzetközi felet, hogy a 2 °C-os célkitűzéssel való összhang biztosítása érdekében szüntessék meg a tudományos megállapítások és a felek jelenlegi ígéretei közötti „gigatonnás szakadékot”, a „közös, de nem egyenlő mértékű felelősség” elvének jegyében tegyenek a Koppenhágai Egyezményben megfogalmazottaknál nagyratörőbb kötelezettségvállalást a kibocsátás csökkentésére és foglalkozzanak a nemzetközi légi és tengeri közlekedésből, valamint a fluorozott szénhidrogénekből származó kibocsátásokkal; megállapítja, hogy a felek körében a tudatosság felkeltése és a magasabb szintű ígéretek biztosítása irányába tett fontos lépés a felek arra vonatkozó részletes tájékoztatása, hogy a jelenlegi ígéretekkel meddig lehet eljutni és mi mást kell még tenni;
6. hangsúlyozza annak fontosságát, hogy a durban konferencián előrelépést érjenek el a Cancúni Megállapodások további végrehajtása, a globális kibocsátás tetőzési dátumának meghatározása és a globális kibocsátáscsökkentési célkitűzés 2050-re történő megállapítása tekintetében, a 2050-es célok elérésére irányuló, közvetlen globális kibocsátáscsökkentési célkitűzéseket is tartalmazó világos menetrend meghatározása, a meghatározott célkitűzések elérésének biztosítására szolgáló politikai eszközök megállapítása, valamint a fejlett és fejlődő országok jövőbeli kötelezettségvállalási formáira irányuló átfogó kérdés megválaszolása révén; ismételten hangsúlyozza, hogy – az Éghajlat-változási Kormányközi Testület által ismertetett tudományos tények alapján – a 2 °C-os célkitűzés megvalósításához a globális üvegházhatásúgáz-kibocsátásnak legkésőbb 2015-ben tetőznie kell, és 2050-ig a globális kibocsátást az 1990-es szinthez képest legalább 50 %-kal, azt követően pedig tovább kell csökkenteni;

2011. november 16., szerda

7. felszólít arra, hogy a durbani konferencián a tetőzés éve, a 2050-es csökkentési cél, valamint a 2 °C-os célkitűzés alapján határozzák meg a kibocsátáscsökkentési vállalások megfelelőségének megállapítására vonatkozó eljárást;

8. üdvözli, hogy az alacsony szén-dioxid-kibocsátású, versenyképes gazdaság 2050-ig történő megvalósításának ütemtervéről szóló bizottsági közlemény hosszú távú célokat tűz ki, megerősítve az üvegházhatású gázok kibocsátásának 2050-re elérendő 80–95 %-os csökkentésére irányuló uniós célkitűzést, az éghajlatváltozással járó átlaghőmérséklet-növekedés 2 °C alatt tartása érdekében; tudomásul veszi azt a következtetést, hogy a 2050-re elérendő csökkentés 80 %-át az EU-n belül kell elérni, valamint hogy a lineáris csökkentésnek gazdasági szempontból indokolt;

9. megismétli, hogy a halmozott kibocsátások meghatározóak az éghajlati rendszerre nézve; megállapítja, hogy az EU – még a 2050-re kitűzött céloknak a bizottsági ütemtervben megállapított útiterv keretében történő teljesítése esetén is – az üvegházhatást okozó gázkibocsátások tekintetében a globális, 2 °C-kal összeegyeztethető szén-dioxid-mennyiség egy főre jutó arányának nagyjából a kétszereséért lesz felelős, valamint hogy a kibocsátáscsökkentés késleltetése jelentősen növeli a kumulatív arányt;

10. üdvözli a Bizottság legutóbbi közleményeit és a 30 %-os éghajlatvédelmi cél elérésének módjával kapcsolatos elemzését; támogatja az abban ismertetett felfogást, miszerint a nemzetközi tárgyalásoktól függetlenül az EU-nak saját érdeke, hogy törekedjen a 20 % feletti éghajlatvédelmi célkitűzés elérésére, mert ez egyidejűleg zöld munkahelyeket teremt, és fokozza a növekedést és a biztonságot;

11. a COP17 valószínűsíthető eredményeit illetően a reális elvárások mellett felhívja az EU-t és a tagállamokat, hogy kössenek annyi részmegállapodást, amennyit csak tudnak – például a tudomány, a technológiaátadás, valamint a földhasználat, földhasználat-megváltoztatás és erdőgazdálkodás tárgyában –, annak érdekében, hogy a tárgyalások során fenntartsák az általánosságban pozitív előrehaladást, ezáltal pedig biztosítsák az éghajlat-változási politikák és tárgyalások jövőjét;

12. felszólítja az EU-t és tagállamait, hogy dolgozzák ki az „éghajlati igazságosság” elvét; kitarthat emellett, hogy akkor következne be a legnagyobb igazságtalanság, ha az EU nem foglalkozna az éghajlatváltozással, hiszen akkor különösen a szegény országokban élő szegények szenvednének;

13. emlékeztet arra, hogy a szegény országok a legkiszolgáltatottabbak az éghajlatváltozás hatásaival szemben, valamint ők rendelkeznek a leggyengébb alkalmazkodási képességgel;

14. hangsúlyozza, hogy az éghajlatváltozásra adott válaszok hatással vannak minden szinten a nemek közötti egyenlőségre is, továbbá a minden fél számára előnyös helyzetek biztosítása, valamint az egyenlőségek súlyosbodásának elkerülése érdekében a nemi szempontú megfontolásokat – a nemek közötti egyenlőség elvének érvényesítésére vonatkozó nemzetközi megállapodásokkal, valamint a nőkkel szemben alkalmazott hátrányos megkülönböztetés kiküszöböléséről szóló egyezményrel összhangban – be kell építeni az éghajlat-változási politikákba;

EU-stratégia

15. hangsúlyozza, hogy Durban előtt valamennyi uniós intézménynek átfogóbb és eredményesebb uniós éghajlati diplomáciát kell folytatnia (különösen az EU–Afrika-kapcsolatokat illetően), amelynek az éghajlatváltozási politikával kapcsolatos világos uniós álláspont közvetítésére kell törekednie, új lendületet adva a nemzetközi éghajlat-változási tárgyalásoknak és világszerte kötelező kibocsátáscsökkentési célok, valamint az éghajlatváltozás mértékének csökkentésére és az ahhoz való alkalmazkodásra irányuló, megfelelő intézkedések bevezetésére ösztönözve a partnereket, különös tekintettel a 2050-ig történő teljes körű szén-dioxid-mentesítésre irányuló uniós javaslatra;

2011. november 16., szerda

16. felszólítja az Európai Uniót, hogy vállaljon vezető szerepet és törekedjen ambiciózus, az éghajlatváltozást mérséklő uniós éghajlat-változási politika kialakítására, annak érdekében, hogy megmutassa egy ilyen politika előnyeit, valamint hogy ugyanilyen fellépésre ösztönözzön más államokat is;
17. hangsúlyozza ebben az összefüggésben annak fontosságát, hogy az Európai Unió mint kulcsfontosságú szereplő a részes felek 17. konferenciáján folytatott tárgyalások során egy nagyratörő nemzetközi megállapodás elérésére törekedve egységesen és magas fokú céltudatossággal szólaljon fel, és mindvégig egységes maradjon;
18. hangsúlyozza, hogy az Európai Unió egyedülálló helyzetben van olyan szupranacionális jogalanyként, amely – a hatékonyabb munkamódszerek biztosítása érdekében – elmozdult az egyhangú döntéshozataltól a minősített többséggel való döntéshozatal irányába, ami a jövőben az UNFCCC tekintetében is előrelépést jelenthet;
19. hangsúlyozza, hogy a jövőbeli tárgyalások tekintetében az új lendület és az ösztönző hatás biztosítása érdekében több figyelmet kell fordítani arra, hogy az éghajlatváltozás gazdasági lehetőségeket is kínál, és általánosságban még inkább erőforrás-hatékony társadalmak kialakulásához vezet;
20. azon a véleményen van, hogy – nemcsak a technológiaátadással összefüggésben, hanem általánosságban is – létfontosságú a kapacitásépítés, valamint hogy ez integrált megközelítést és a szinergiákat és a koordinációt ösztönző, korszerű intézményi struktúrát igényel;
21. hangsúlyozza – az éghajlat-változási alap irányítási struktúrájának és működési iránymutatásainak átfogó kérdéseként – a nemek közötti egyenlőség szisztematikus integrálásának fontosságát;
22. hangsúlyozza, hogy alapvető fontosságú a nemeknek a finanszírozás valamennyi szakaszára és aspektusára kiterjedő döntéshozatalban való kiegyensúlyozott részvétele; felszólítja az EU-t, hogy törekedjen arra, hogy a nők a vonatkozó testületekben legalább 40 %-ban képviseltessék magukat;
23. kiemeli, hogy ha az EU vonakodik a Kiotói Jegyzőkönyv szerinti második kötelezettségvállalási időszaktól, ezzel igen negatív üzenetet közvetít a fejlődő országoknak;

A Cancúni Megállapodások alapul vétele a durban konferencián

24. üdvözlöi a 2010-es COP16 során sikeresen megkötött Cancúni Megállapodásokat, amelyek elismerik az éghajlatváltozás globális és sürgető problémáját, illetve célokat és eszközöket határoznak meg annak kezelésére, egyben visszaállítják az UNFCCC-folyamatba mint olyan eszközbe vetett bizalmat, amely globális megoldást talál az éghajlatváltozásra; kéri valamennyi résztvevőt a cancúni tárgyalások pozitív légkörének fenntartására és várakozással tekint a durban konferenciára a tekintetben, hogy még további előrelépések történjenek a szabályokon alapuló, többoldalú éghajlat-változási rendszer folytatásának és megerősítésének irányába;
25. különösen hangsúlyozza a 2 °C-os célkitűzés tudomásul vételét a Cancúni Megállapodásokban (többek között annak elismerését, hogy egy első felülvizsgálattal összefüggésben figyelembe kell venni a hosszú távú célkitűzés megerősítését a rendelkezésre álló legjobb tudományos ismeretek alapján, a globális átlaghőmérséklet 1,5 °C-os emelkedését illetően), és egy olyan eljárás kialakítását, amely meghatározza a globális kibocsátások tetőzési dátumát és egy 2050-re vonatkozó globális szintű kibocsátáscsökkentési célkitűzést, valamint a meghatározott célkitűzések elérését lehetővé tevő politikai intézkedéseket;
26. kéri a feleket, hogy használják ki a durban konferenciát a megállapított szükséges mechanizmusok – mint az Éghajlat-változási Alap, az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodással foglalkozó bizottság – működőképessé tételére, összpontosítsanak a technológiai mechanizmus (többek között az éghajlat-változási technológiai központ és hálózat) fejlesztésére, valamint a nemzetközi támogatást igénylő fejlődő országoknak az üvegházhatásúgáz-kibocsátás korlátozására vonatkozó fellépéseit tartalmazó jegyzékre, továbbá vitassák meg a még hátralévő kulcsfontosságú kérdéseket, és érjenek el előrelépést a jövőbeli, 2012 utáni keret jogi formájával kapcsolatos kérdéseket illetően, beleértve a keretről való megállapodás menetrendjének meghatározását;

2011. november 16., szerda

27. hangsúlyozza, hogy a durban konferencián további erőfeszítéseket kell tenni a kötelezettségvállalások és a fellépések átláthatóságára vonatkozó rendelkezések továbbfejlesztése érdekében, és ezzel kapcsolatban egyértelmű munkaprogramban kell megegyezni, többek között a mérhető, jelenthető és ellenőrizhető rendszerek vonatkozásában;

28. megjegyzi, hogy továbbra is hiányosságok vannak az ágazati és nem piaci alapú megközelítésben, és különösen hangsúlyozza, hogy a fluorozott szénhidrogének (HFC) előállítását és fogyasztását a Montreali Jegyzőkönyv keretében kell kezelni; megállapítja, hogy átfogó nemzetközi megközelítésre van szükség a szén-dioxidtól eltérő gázok által okozott, éghajlatot befolyásoló emberi eredetű kibocsátások tekintetében, nem utolsósorban azért, mert az ilyen kibocsátások csökkentésének költségei még a jelenlegi szénár mellett sem érik el a szénágazatban tervezett kibocsátáscsökkentések költségeit; felszólít a projektalapú mechanizmusok, úgymint a tiszta fejlesztési mechanizmus (CDM) és az együttes végrehajtás (JI) reformjára, mindkét esetben megelőzve a magas szén-dioxid-igényű infrastruktúra tekintetében a rugalmas mechanizmusok nem megfelelő felhasználásából adódóan kialakuló – a szén-dioxid-kibocsátás csökkentésére irányuló célkitűzés elérése tekintetében magasabb összköltséghez vezető – kööttség létrejöttét, az emberi jogok tiszteletben tartását, valamint a megbízható, ellenőrizhető és ténylegesen megvalósuló további kibocsátáscsökkentést biztosító, egyúttal a fejlődő országok fenntartható fejlesztését is támogató, szigorú minőségi előírások bevezetése révén; továbbá támogatja a Bizottság azon nézetét, miszerint a gazdaságilag fejlettebb fejlődő országok ágazati mechanizmusairól meg kell állapodni a 2012 utáni időszakra vonatkozóan, a jó minőségű tiszta fejlesztési mechanizmust pedig továbbra is elérhetővé kell tenni a legkevésbé fejlett országok számára; felszólít arra, hogy bármely új, nemzetközi ágazati kompenzációs mechanizmus biztosítsa a környezetvédelmi integritást és foglaljon magában a korábitól eltérő, 15–30 %-os eltérést meghaladó éghajlati előnyt;

29. felszólít arra, hogy az I. melléklet kibocsátáscsökkentési céljainak környezetvédelmi hatékonysága legyen az irányadó elv ahhoz, ahogyan az Unió az erdőgazdálkodás nemzetközi elszámolási szabályait, a rugalmas mechanizmusokat, valamint a Kiotói Jegyzőkönyv első kötelezettségvállalási időszaka során elért valamennyi túlteljesítés 2012 utáni célkitűzések figyelembevételével történő elszámolását megközelíti;

30. elismeri az éghajlatváltozás elkerülhetetlen következményeihez való proaktív alkalmazkodás fontosságát – különösen a világnak a változó éghajlattal leginkább érintett térségeiben –, továbbá a legkiszolgáltatottabb társadalmi csoportok védelmének fontosságát, ennélfogva felszólít arra, hogy Durbanban szilárd politikai és pénzügyi kötelezettségvállalásokat tartalmazó megállapodást jöjjön létre annak érdekében, hogy segítsék a fejlődő országokat a kapacitásépítésben;

Finanszírozás

31. emlékeztet arra, hogy a fejlett országok kötelezettséget vállaltak arra, hogy közpénzekből és magánforrásokból legalább 30 milliárd dollár összegű új és további forrást bocsátanak rendelkezésre a 2010–2012 közötti időszakban, és évente 100 milliárd dollárt 2020-ig, különös figyelmet fordítva a sérülékeny és a legkevésbé fejlett országokra; felszólítja a Bizottságot és a tagállamokat, hogy tegyenek eleget vállalt kötelezettségeiknek, és biztosítsák, hogy az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodásra és az éghajlatváltozás mérséklésére szolgáló források meghaladják az ODA szerinti 0,7 %-os célkitűzést, valamint közölgék, hogy a kötelezettségvállalás milyen arányban származik majd közforrásokból; hangsúlyozza továbbá, hogy az összes lehetséges hazai és nemzetközi forrást igénybe kell venni a cél megvalósítása érdekében, és meg kell határozni a 2013 és 2020 közötti időszakra vonatkozóan a kibocsátás további csökkentését célzó módszert; kéri a konferencia részes feleit, hogy határozzák meg az éghajlattal kapcsolatos finanszírozás keretét a 2013 és 2020 közötti átmeneti időszakra vonatkozóan; hangsúlyozza továbbá, hogy tisztességes, átlátható és diszkriminációmentes szabályoknak kell e finanszírozás alapjául szolgálniuk, amelyek hatékony kapacitásépítéssel, a környezettel kapcsolatos áruk, szolgáltatások és beruházások előtt álló tarifális és nem tarifális akadályok leépítésével, az alacsony kibocsátású infrastruktúra konkrét támogatásával és jól meghatározott, kiszámítható szabályokkal párosulnak;

32. hangsúlyozza, hogy számos forrásra van szükség, és kéri a részes feleket, hogy tárjanak fel további forrásokat a hosszú távú finanszírozáshoz, amelyek a szükséges új, kiegészítő, megfelelő és kiszámítható pénzügyi áramlást biztosítják;

2011. november 16., szerda

33. kéri az EU-t és tagállamait, hogy a gyorsfinanszírozás végrehajtására vonatkozóan biztosítsák az átfogó és átlátható jelentéstételt, valamint annak időben történő biztosítását a fejlődő országokban az enyhítést és alkalmazkodást célzó fellépések végrehajtásának támogatása érdekében, továbbá hangsúlyozza, hogy el kell kerülni a 2012 utáni finanszírozási hiányt (amikor a gyorsfinanszírozási időszak véget ér), és hogy dolgozni kell annak meghatározásán, hogy hogyan történjen az éghajlat-változással kapcsolatos finanszírozás arányos növelése a 2013 és 2020 közötti időszakra vonatkozóan;
34. hangsúlyozza a kibocsátásokra vonatkozó megbízható statisztikák jelentőségét, az összehasonlítható adatokkal és rendszeres értékelő jelentésekkel együtt;
35. kéri a durbani konferenciát, hogy tegyen konkrét lépéseket a hosszú távú finanszírozásra vonatkozó cancún-i megállapodások végrehajtása érdekében, beleértve a forrásokat és a gyorsfinanszírozás utáni arányos növelést 2013-tól; ennek kapcsán innovatív források alkalmazására szólít fel, valamint hogy a pénzügyi tranzakciókra hozzanak létre nemzetközi szintű adót, amelynek bevételét elsősorban az éghajlat-változással kapcsolatos fellépések támogatására használják fel a fejlődő országokban, az ENSZ Éghajlat-változási Keretegyezményében megállapított célkitűzéseknek megfelelően;
36. kéri a részes feleket, hogy a durbani konferencián tegyék teljes mértékben működőképessé az Éghajlat-változási Alapot, és fejlesszék tovább azt, biztosítva, hogy az alap támogatni tudja az alacsony széndioxid-kibocsátással járó és éghajlatváltozáshoz alkalmazkodó átalakításokat a fejlődő országokban;
37. kéri a konferencia részes feleit, hogy adjanak meghatározást a „új és további” elvére;
38. hangsúlyozza az éghajlat-változással kapcsolatos finanszírozás kiszámíthatóságának és folyamatosságának fontosságát; teljes átláthatóságot és megfelelő intézkedéseket kér annak biztosítására, hogy az éghajlat-változással kapcsolatos finanszírozást 2013 és 2020 között arányosan növelik; ennek érdekében kéri, hogy szüntessék meg a kettős könyvelést;
39. sürgeti a Bizottságot, hogy a lehető leghamarabb határozzon meg népszerűsítő eljárásokat és eszközöket a fejlődő országok számára biztosított finanszírozáshoz a magánszektorból érkező hozzájárulások ösztönzésére;
40. annak biztosítását kéri a Bizottságtól, hogy ne kérdőjelezzék meg a Világkereskedelmi Szervezeten (WTO-n) belül a nemzetközi tulajdonjogra vonatkozóan megkötött megállapodásokat, amelyek alapvető eszközt jelentenek a magánszektor számára az új technológiák terjesztésébe való bekapcsolódás ösztönzéséhez;
41. emlékeztet arra, hogy a fejlődő országoknak jelenleg juttatott éghajlatügyi támogatások bár emelkedtek ugyan, csak egy töredékét (kevesebb mint 5 %-át) fedezik annak a becsült összegnek, melyre a fejlődő országoknak az elkövetkező évtizedekben szükségük lesz;
42. ragaszkodik ahhoz, hogy a durbani konferencia során létre kell hozni egy koherens, az éghajlatváltozásra irányuló pénzügyi rendszert, melynek fő célja annak a biztosítása, hogy 2012 után ne lépjen fel finanszírozási hiány; ennek kapcsán hangsúlyozza, hogy szükség van mind új forrásokra (például a pénzügyi tranzakciók megadóztatása, különleges lehvívási jogok bevezetése, hajózásra, légiközlekedésre kivetett adók stb.), mind pedig hatékony végrehajtási mechanizmusokra;
43. javasolja egy megfelelési mechanizmus felállítását az üvegházhatásúgáz-kibocsátás csökkentésével, a finanszírozással, a technológiával és a kapacitások bővítésével kapcsolatos kötelezettségvállalások hatékonyabb teljesítésének érdekében;

2011. november 16., szerda

44. felkéri az adományozókat, hogy a Globális Környezetvédelmi Alap feltöltéséhez juttassák el támogatásaikat, valamint ezen keretek között továbbra is kiemelt prioritással kezeljék az afrikai országokat, illetve az országok szükségleteinek és prioritásainak megfelelően osszák szét pénzügyi forrásaikat;

45. felhívja a Bizottságot és az EU tagállamait, hogy teremtsenek szorosabb kapcsolatot a millenniumi fejlesztési célok és az éghajlatváltozás között oly módon, hogy az éghajlatváltozás hatásait és az ahhoz való alkalmazkodást a millenniumi fejlesztési célok teljesítését elősegítő projektek és programok, valamint a szegénység mérséklésére irányuló szélesebb stratégiák és a fejlesztési politika részévé teszik; ennek kapcsán sürgeti a Bizottságot, hogy fejlessze pénzügyi beszámolási rendszerét az éghajlathoz kapcsolódó uniós kötelezettségvállalások könnyebb ellenőrizhetősége érdekében, illetve hogy az éghajlat-változással kapcsolatos kérdéseket erőteljesebben érvényesítse a fejlesztési politikákban;

46. emlékeztet arra, hogy a közfinanszírozás döntő szerepet játszik az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodásért küzdő legkiszolgáltatottabb közösségek támogatásában, valamint segíti a szegény országokat a fenntartható fejlődési stratégiák alkalmazásában; hangsúlyozza továbbá, hogy a Bizottságnak és a tagországok kormányainak meg kell győződniük arról, hogy ez a finanszírozás már létező segélyezési célkitűzéseket egészít ki, összhangban az ENSZ Éghajlat-változási Keretegyezménye 4. cikkének (3) bekezdésével; felszólítja a Bizottságot, hogy a 2007. decemberi bali cselekvési tervvel összhangban mérhető, beszámoltatható és ellenőrizhető módon határozza meg a „kiegészítő éghajlatvédelmi finanszírozás” kritériumait;

47. emlékeztet arra, hogy a „szennyező fizet” elvének a célja a környezetszennyezés csökkentésére való pozitív hatásgyakorlás, azonban az elv alkalmazása még nehézségekbe ütközik a fejlődő országokban; sürgeti ezért, hogy a fejlődő országok számára biztosított éghajlat-változási finanszírozás körültekintőbb módon kezelje ezt a problémát;

48. felszólítja a Világbankot, hogy győződjön meg arról, hogy portfóliója figyelembe veszi-e az éghajlatváltozáshoz kapcsolódó kihívásokat;

49. hangsúlyozza, hogy az éghajlat-változással kapcsolatos finanszírozás terén döntést hozó testületek mindegyikében biztosítani kell a nemek közötti egyensúlyt, beleértve az Éghajlat-változási Alap igazgatótanácsát, és annak az egyes finanszírozási lehetőségekkel foglalkozó alegységeit; hangsúlyozza, hogy lehetőséget kell adni a civil társadalom tagjai számára - beleértve a nemek közötti egyenlőséggel foglalkozó és a női szervezeteket is - hogy aktívan részt vehessenek az Éghajlat-változási Alap igazgatótanácsában és annak valamennyi alegységében is;

50. rámutat arra, hogy a nemek között egyenlőtlenségek állnak fent a forrásokhoz való hozzáférés terén, beleértve a hiteleket, az ismeretek terjesztését biztosító szolgáltatásokat, az információkat és a technológiát, és ezt figyelembe kell venni az enyhítést célzó tevékenységek kifejlesztése során; hangsúlyozza, hogy az alkalmazkodásra irányuló erőfeszítések keretében szisztematikus és hatékony módon kell az éghajlatváltozás nemekhez kapcsolódó hatásainak kezelésével foglalkozni az energia, a víz, az élelmiszerbiztonság, a mezőgazdaság és a halászat, a biológiai sokféleség és az ökoszisztéma-szolgáltatások, az egészségügy, az ipar, a települések, a katasztrófavédelem, a konfliktusok és a biztonság területén;

A fenntartható gazdaságra és iparra való átállás

51. hangsúlyozza, hogy sok országban gyorsan zajlik az új, zöld gazdaságra történő átállás, aminek sokféle oka lehet, köztük az éghajlatvédelem, az erőforrások szűkössége és az erőforrás-hatékonyság, az energiabiztonság, az innováció, valamint a versenyképesség; megállapítja, hogy – például az Egyesült Államokban, Kínában és Dél-Koreában – nagyszabású, a fenntartható energiaellátásra való átállást tartalmazó beruházási programokat vezettek be; kéri, hogy a Bizottság elemezze az ilyen programokat, többek között e programok célkitűzéseinek szintjét, valamint az EU számára azon kockázat felmérését, hogy elveszíti-e vezető szerepét;

52. üdvözli e nemzetközi lépéseket, és emlékeztet arra, hogy a nemzetközileg összehangolt fellépés elősegíti az érintett – elsősorban a nagy energiaigényű – ágazatoknak a szénátszívárogatás miatti aggodalmaira való válaszadást; olyan megállapodást szorgalmaz, amely nemzetközileg azonos piaci feltételeket biztosít valamennyi sok szén-dioxidot kibocsátó iparág számára;

2011. november 16., szerda

53. aggódik, hogy az ipari gazdaságok többségét sújtó pénzügyi és költségvetési válság miatt a kormányok figyelme elterelődött az éghajlatváltozásról Durbanben folytatott nemzetközi tárgyalásokról; úgy véli, hogy az EU-nak például a munkahelyek, és főként a zöld munkahelyek áthelyezésének elkerülése érdekében nem szabad felpuhítania a gazdaság átalakítására irányuló erőfeszítéseit, valamint világszerte - Kínát és az Egyesült Államokat is beleértve - meg kell győznie partnereit arról, hogy a kibocsátáscsökkentés a versenyképesség elvesztése és munkahelyek megszűnése nélkül is megvalósítható;

54. hangsúlyozza, hogy a gazdaság valamennyi ágazatában sürgősen holisztikus jellegű, a fejlett és fejlődő országok erőforrás-hatékonyságára is kiterő nyersanyag- és erőforrás-stratégiát kell kialakítani és alkalmazni annak érdekében, hogy biztosítani lehessen a hosszú távon fenntartható gazdasági növekedést, és felszólítja az EU-t és a tagállamokat, hogy e téren jó példával járjanak elől; felszólítja az EU-t és tagállamait, hogy mind nemzeti, mind helyi szinten támogassák a fejlődő országokat a fenntartható bányászattal, a nagyobb erőforrás-hatékonysággal, újrafelhasználással és újrahasznosítással kapcsolatos szaktudás rendelkezésre bocsátásával;

55. úgy véli, hogy az ipari országokban a teljes gazdaságra kiterjedő korlátozásokkal párosuló ágazati megközelítések hozzájárulhatnak az éghajlatváltozással kapcsolatos tevékenység, a versenyképesség, valamint a gazdasági növekedés összeegyeztetéséhez; hangsúlyozza az ipari kibocsátás holisztikus, horizontális ágazati megközelítésének fontosságát az iparban, amely hozzáadott értékkel bírna a nemzetközi tárgyalások és a szén-dioxid-kibocsátásra vonatkozó európai célkitűzések összefüggésében; reméli, hogy egy ilyen megközelítés az éghajlatváltozásra vonatkozó, 2012 utáni fellépések nemzetközi keretének részét képezheti;

56. hangsúlyozza, hogy a tiszta fejlesztési mechanizmus (CDM) fontos szerepet játszik abban, hogy az európai ipar csökkentse a kibocsátást és felgyorsítsa a technológiaátadást; emlékeztet arra, hogy a tiszta fejlesztési mechanizmust oly módon kellene megreformálni, hogy kötelező jelleggel megbízható, ellenőrizhető és ténylegesen megvalósuló, valamint az ezen országokban a fenntartható fejlődést is elősegítő, további kibocsátáscsökkentést garantáló színvonalat követeljen meg e projektektől; úgy véli, hogy a tiszta fejlesztési mechanizmusnak a jövőben csak a legkevésbé fejlett országokra kell korlátozódnia;

57. emlékeztet arra, hogy a globális szén-dioxid-piac megfelelő alapul szolgálhat az ipar számára a kibocsátás jelentős csökkentéséhez és az egyenlő versenyfeltételek eléréséhez; felszólítja az EU-t és partnereit, hogy a közeljövőben tárják fel az EU kibocsátáskereskedelmi rendszere és egyéb, a globális szén-dioxid-piac létrejöttére irányuló kereskedelmi rendszerek közti kapcsolatok előmozdításának leghatékonyabb módját, melynek révén a csökkentési lehetőségek skálája szélesíthető, a piaci nagyságrend, likviditás és átláthatóság javítható, végső soron pedig a források hatékonyabb elosztása biztosítható;

Kutatás és technológia

58. üdvözli a Cancúnban a cancúni alkalmazkodási keretre vonatkozóan elért megállapodást, melynek célja az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodással kapcsolatos fellépések fokozása, valamint a technológiai mechanizmus kialakítása, beleértve a technológiai végrehajtó bizottságot, valamint az éghajlat-változási technológiai központot és hálózatot, melyek célja a technológiai fejlesztés és transzfer előmozdítása, megfelelő egyensúlyt teremtve az alkalmazkodás és a hatások enyhítése, valamint a szellemi tulajdonjogok között, ezen eszköz teljes működőképességének biztosítása érdekében;

59. hangsúlyozza, hogy az áttörést jelentő technológiák kifejlesztése és alkalmazása a kulcsa az éghajlatváltozással szembeni küzdelemnek, valamint annak, hogy világszerte meg lehessen győzni az Unió partnereit arról, hogy a kibocsátáscsökkentés a versenyképesség elvesztése és munkahelyek megszűnése nélkül is megvalósítható; nemzetközi kötelezettségvállalást kér az érintett ágazatok áttörést jelentő technológiáiba történő K+F beruházások fokozására; létfontosságúnak tartja, hogy Európa példát mutasson azáltal, hogy jelentősen növeli az éghajlatbarát és energiahatékony ipari technológiák kutatására fordított kiadásokat, valamint azt, hogy szoros tudományos együttműködést építsen ki e téren a nemzetközi partnerekkel, különösen a BRIC-országokkal és az Egyesült Államokkal;

2011. november 16., szerda

60. úgy véli, hogy az innováció kulcsfontosságú a globális felmelegedés 2 °C-on belül tartásához, és megállapítja, hogy különböző ösztönzők léteznek az innovációra; kéri, hogy a Bizottság értékelje a különböző mechanizmusokat az innováció előmozdítása és a technológiák nemzetközi szinten történő átadása és alkalmazása terén élenjáró és legnagyobb dinamizmust mutató vállalatok elismerése érdekében;

61. hangsúlyozza annak fontosságát, hogy Európa a legkevésbé fejlett országokkal szoros együttműködést alakítson ki; ezért kéri, hogy a Tanács a durbani konferencia előtt időben ismertesse javaslatait az alternatív energiaforrásokkal kapcsolatos közös kutatási programok vonatkozásában, valamint azzal kapcsolatban, hogy hogyan ösztönözheti az EU a különböző iparágakon belül a fejlett és a fejlődő országok közötti együttműködést, különösen Afrika tekintetében;

62. sürgeti intézményi keret létrehozását a technológiafejlesztés és technológiatranszfer valamennyi aspektusának kezelésére a megfelelő technológiára összpontosítva, mely különös figyelmet fordít azon közösség környezetvédelmi, morális, kulturális, társadalmi, politikai és gazdasági szempontjaira, amelynek szánták; kéri, hogy hozzanak létre szabadalmi csoportokat, mely a tagok – vállalatok, egyetemek vagy kutatóintézetek – számára gyártási vagy további kutatási célokra elérhetővé tenné egymás szabadalmait; kéri továbbá, hogy ismerjék el a fejlődő országok azon jogát, hogy teljes körűen használják a TRIPS rugalmassági lehetőségeket;

63. megállapítja, hogy számos fejlődő ország komoly lehetőségekkel rendelkezik a megújuló energia terén; felszólítja az EU-t és a tagállamokat, hogy valósítsák meg a fejlődő országokban a megújuló energiával kapcsolatos projekteket, valamint bocsássák rendelkezésre technológiájukat, szakértelmüket és a beruházási lehetőségeiket;

64. úgy véli, hogy a probléma kielégítő megoldása érdekében megfelelő kutatásokat kell végezni a migrációról mint az éghajlatváltozás egyik következményéről;

Energia, energiahatékonyság és erőforrás-hatékonyság

65. sajnálja, hogy az energiatakarékossági lehetőségeket nemzetközi és uniós szinten nem kezelik megfelelően; hangsúlyozza, hogy az energiatakarékosság munkahelyeket teremt, energiamegtakarításhoz és energiabiztonsághoz, versenyképességhez és a kibocsátások csökkenéséhez vezet; felszólítja az EU-t, hogy a nemzetközi tárgyalásokon – legyen szó a technológiának, a fejlesztési terveknek a fejlődő országok számára történő átadásáról vagy pénzügyi segítség nyújtásáról – szenteljen nagyobb figyelmet az energiatakarékosságnak;

66. úgy véli, hogy rendkívül fontos az éghajlatváltozásról szóló tárgyalások szempontjából, hogy az ipari országok teljesítsék a Koppenhágában és Cancúnban vállalt pénzügyi kötelezettségeiket; a G-20-ak Pittsburgh-ben megállapított célkitűzésének gyors és nemzetközileg összehangolt végrehajtását szorgalmazza a fosszilis üzemanyagok hatástalan támogatásának közép távon történő megszüntetése érdekében, amely jelentősen hozzájárulhat az éghajlat védelméhez, és amely különösen fontossá válik számos ország államadosságának jelenlegi kontextusában;

67. hangsúlyozza, hogy becslések szerint a világon kétmilliárd ember továbbra sem jut hozzá fenntartható és megfizethető energiához; hangsúlyozza, hogy az éghajlat-politikai célkitűzésekkel összhangban meg kell oldani az energiaszegénység problémáját; megállapítja, hogy rendelkezésre állnak azok az energetikai technológiák, amelyek egyaránt képesek gondoskodni a globális környezetvédelemről és a helyi fejlesztési igények kielégítéséről;

68. úgy véli, hogy Európának támogatnia kell Dél-Afrika erőfeszítéseit, amelyek lehetővé teszik, hogy az afrikai országok partnerekre és finanszírozásra leljenek a megújuló energiába és zöld technológiába történő beruházásokhoz;

2011. november 16., szerda

Földhasználat, földhasználat-változás és erdőgazdálkodás (LULUCF)

69. kéri, hogy Durbanban szülessen megállapodás a LULUCF-ra vonatkozó szigorú szabályokról, amelyek megerősítik az I. melléklet részes feleinek kitűzött céljait és rendelkezésük az erdőgazdálkodásból és földhasználatból származó kibocsátások csökkentésének biztosítása, kéri továbbá, hogy az I. melléklet részes felei számoljanak el a LULUCF-ból származó kibocsátás minden növekedésével, és tegyenek eleget az üvegházhatású gázok légkörből való kikerülését biztosító nyelők és tározók védelme és fejlesztése tekintetében már meglévő kötelezettségvállalásaiknak; ezért a földhasználat, földhasználat-megváltoztatással és erdőgazdálkodással kapcsolatos elszámoláson kívül kéri, hogy határozzanak meg szakpolitikai intézkedéseket a szén-dioxid kitermelt fából készült termékekben való tárolása által biztosított érték elismerésére;

70. úgy véli, hogy a földhasználatra, a földhasználat-változásra és erdőgazdálkodásra (LULUCF) vonatkozó jelentéstétel során rögzített naptári bázisévhez/bázisidőszakhoz kell viszonyítani, és ezt a Kiotói Jegyzőkönyvvel és Egyezményvel kapcsolatos tárgyalások során mindenütt alkalmazni kell;

71. ennek kapcsán arra szólít fel, hogy tegyék kötelezővé az erdőgazdálkodásból származó kibocsátások (eltávolítások és felszabadítás) kötelező belefoglalását az I. mellékletbe (A részes felek LULUCF-fel kapcsolatos, 2012 utáni kibocsátáscsökkentési kötelezettségei);

72. felszólítja a Bizottságot, a tagállamokat és valamennyi részes felet, hogy a tudományos és technológiai tanácsadó kisegítő testületben és más nemzetközi fórumok keretében is munkálkodjanak az erdők új, biomalapú, a mind a biológiai sokféleségben, mind a különböző biotermékek szén-dioxid-értékeiben található jelentős különbségeket tükröző, az őshonos erdőket a fa monokultúrák és nem őshonos fajok által jellemzett erdőkől világosan elkülönítő ENSZ-definíciójának bevezetésén;

73. aggodalommal jegyzi meg, hogy az energiával kapcsolatos célokra használt biomasszát szén-dioxid-kibocsátás szempontjából semlegesnek értékelik, és az ENSZ Éghajlat-változási Keretegyezménye szerint ez képezi az elszámolás alapját; ezért új, megalapozottabb elszámolási szabályok kialakítására szólít fel, amelyek tükrözik a bioenergiában rejlő ÜHG-megtakarítási potenciált;

74. bátorítja egy alap létrehozását, mely a kibocsátásnak az olyan fenntartható területgazdálkodási módszerekkel való csökkentését jutalmazza vagy ösztönzi, mint például az erdők megőrzése, a fenntartható erdőgazdálkodás, az erdőirtás elkerülése, az erdőültetés és a fenntartható mezőgazdaság;

75. emlékeztet arra, hogy az erdőirtásból és az erdőpusztulásból származó károsanyag-kibocsátás csökkentése érdekében az erdők szénforgalmának mennyiségi meghatározására irányuló korlátozott eljárást egy tágabb megközelítésre kell cserélni, melybe beletartozik az erdőpusztuláshoz kapcsolódó közvetlen és közvetett tényezőkre meghatározása, és mely az önkéntes partnerségi megállapodáshoz hasonlóan konzultációs folyamaton alapszik;

Az erdőirtás és az erdőpusztulás következtében keletkező kibocsátás csökkentése

76. elismeri, hogy a REDD+ számára biztosított hosszú távú finanszírozási mechanizmus tekintetében szabályozási biztonságra van szükség; sürgeti a konferencia részes feleit, hogy határozzanak meg mechanizmust a REDD+ közpénzekből és magánforrásokból származó további finanszírozásának mobilizálására;

77. hangsúlyozza, hogy a COP17 során további fellépésekre van szükség a REDD+ (az erdőirtásból és az erdőpusztulásból származó kibocsátás csökkentése) végrehajtásához, és e téren minden lehetséges hiányosságot orvosolni kell, különös tekintettel a hosszú távú finanszírozásra és a hatékony és átlátható erdőgazdálkodási ellenőrző rendszerekre, és főként a részes felekkel, az őslakos és helyi közösségekkel való hatékony konzultációra;

2011. november 16., szerda

78. hangsúlyozza, hogy a REDD+ mechanizmust úgy kell kialakítani, hogy az éghajlatváltozás mérséklésén felül jelentős előnyöket biztosítson a biológiai sokféleség és a létfontosságú ökoszisztéma-szolgáltatások szempontjából, valamint hozzájáruljon az erdőktől függő emberek – különösen az őslakos és helyi közösségek – jogainak megszilárdításához és megélhetésének javításához;

79. úgy ítéli meg, hogy a REDD finanszírozási mechanizmusainak teljesítménykritériumon kellene alapulnia – beleértve az erdőgazdálkodást –, valamint figyelembe kellene vennie a 2011-es biológiai sokféleségi stratégiai terv célkitűzéseit, melyről a a biológiai sokféleségről szóló egyezmény részes feleinek 10., Nagoyában rendezett konferenciáján született megállapodás;

80. hangsúlyozza, hogy fel kell gyorsítani az nemzeti kiindulási alapértékekhez képest az erdőirtás csökkentését ösztönző teljesítményalapú REDD+ fellépések közpénzekből történő finanszírozását, melyek célja a nagymértékű trópusi erdőirtás legkésőbb 2020-ig történő megállítása;

81. sajnálatosnak tartja, hogy a REDD-finanszírozás az erdő fogalmának olyan széles definícióján alapszik, hogy sokan a nem őshonos fajból álló monokultúrákat is erdőnek tekintik; úgy véli, hogy ez a meghatározás az öreg és régi erdők rendkívül szükséges védelmétől és az innovációtól az új, kereskedelmi célú kultúrák felé térítheti el a finanszírozást (illetve erre ösztönözhet);

82. felszólítja az EU-t annak biztosítására is, hogy az REDD+ olyan védintézkedési rendszereket tartalmazzon, amelyek garantálják az erdőkben élő emberek jogainak védelmét és az erdőterület csökkenésének hatékony megakadályozását; kiemelten ragaszkodik ahhoz, hogy az REDD+ ne veszélyeztesse a FLEGT (a jogszabályok végrehajtása, irányítás és kereskedelem az erdészeti ágazatban) keretében eddig elért előnyöket, különös tekintettel az erdőgazdálkodásra, valamint a szokásjogon alapuló földtulajdon tisztázására és elismerésére;

Tengeri közlekedés és nemzetközi légi közlekedés

83. üdvözli a Nemzetközi Tengerészeti Szervezeten (IMO) belül nemrégiben elért előrelépést, azaz a kötelező energiahatékonysági intézkedések bevezetését a nemzetközi hajózás vonatkozásában, azonban megjegyzi, hogy ez csak első lépésnek tekinthető; kéri az EU-t, hogy sürgesse a hajózás területén ambíciózus kibocsátáscsökkentési célok kitűzését, hogy olyan lépések megtételére bátorítsa a Nemzetközi Tengerészeti Szervezetet, amelyek az ENSZ Éghajlat-változási Keretegyezményének megfelelően a tengeri közlekedésre vonatkozóan az egész világon kötelező érvényű kibocsátáscsökkentés terén való előrelépéshez szükségesek;

84. hangsúlyozni kívánja, hogy a hajóforgalom növekedése miatt a tengeri közlekedésből származó kibocsátások mindezen intézkedések ellenére növekedni fognak, mivel azok csak az új hajókra vonatkoznak; ezért úgy véli, hogy ezen a területen alternatív megközelítéseket is ki kell emelni (pl. szén-dioxid-árzás, további technológiaközpontú intézkedések a már meglévő hajókra vonatkozóan);

85. felszólítja az EU-t annak biztosítására, hogy nemzetközi megállapodásokban vegyék figyelembe a légi közlekedés összes hatását a légi közlekedésre vonatkozó kötelező erejű kibocsátáscsökkentési célkitűzések formájában, és minden érintett felet arra ösztönöz, hogy a végrehajtást szolgáló struktúrák révén segítsék ezen célok elérését; úgy véli, hogy egy ezzel kapcsolatos állásfoglalás egyre sürgetőbbé vált, és támogatja, hogy az EU kibocsátáskereskedelmi rendszerébe vegyék bele a légi közlekedést is;

86. elismeri a „közös, de különböző felelősség” elvét, és szorgalmazza a globális kibocsátáscsökkentési célokat kitűző nemzetközi eszközök bevezetését a nemzetközi légi és tengeri közlekedés éghajlatra gyakorolt hatásainak visszaszorítására;

2011. november 16., szerda

Az Európai Parlament küldöttsége

87. úgy véli, hogy az EU küldöttsége rendkívül fontos szerepet játszik az éghajlatváltozásról szóló tárgyalásokon, és ezért elfogadhatatlannak tartja, hogy az Európai Parlament képviselői nem tudtak részt venni az EU koordinációs ülésein a részes felek korábbi konferenciáján; elvárja, hogy Durbanban az uniós koordinációs üléseken legalább az európai parlamenti küldöttség elnökei részt vehessenek;

88. megjegyzi, hogy a Bizottság és a Parlament között 2010 novemberében létrejött keretmegállapodással összhangban a Bizottságnak lehetővé kell tennie az európai parlamenti képviselők megfigyelőként való részvételét a többoldalú megállapodásokat tárgyaló uniós küldöttségekben; emlékeztet arra, hogy a Lisszaboni Szerződés értelmében (EUMSZ 218. cikke) az Európai Parlamentnek hozzá kell járulnia az Unió és harmadik országok vagy nemzetközi szervezetek közötti megállapodásokhoz;

89. emlékeztet az UNFCCC részes feleinek kötelezettségeire az UNFCCC-folyamatban való szélesebb részvétel bátorítása tekintetében, beleértve a nem kormányzati szervezetek bevonását is; felszólít, hogy a Belső- és Nemzeti Nemzetközi Fóruma vegyen részt a COP17 tárgyalásain, hiszen e népeket különösen érinti az éghajlatváltozás és az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodás;

*

* *

90. utasítja elnökét, hogy továbbítsa ezt az állásfoglalást a Tanácsnak, a Bizottságnak, a tagállamok kormányainak és parlamentjeinek, valamint az Egyesült Nemzetek éghajlat-változási keretegyezménye titkárságának azzal a kéréssel, hogy azt juttassák el valamennyi EU-n kívüli szerződő félnek.

A fejlesztésfinanszírozásról szóló elszámoltathatósági jelentés

P7_TA(2011)0505

Az Európai Parlament 2011. november 16-i állásfoglalása a fejlesztésfinanszírozás elszámoltathatóságáról szóló jelentésről

(2013/C 153 E/11)

Az Európai Parlament,

- tekintettel az ENSZ 2000. szeptember 8-i millenniumi nyilatkozatára,
- tekintettel a 2009. szeptember 24–25-én Pittsburghben, a 2009. április 2-án Londonban, a 2010. június 26–27-én Torontóban, valamint a 2010. november 11–12-én Szöulban tartott G20-csúcstalálkozóra,
- tekintettel a 2009. július 8–10-én az olaszországi L'Aquilában, a 2011. május 26–27-én a franciaországi Deauville-ben és a 2010. június 26-án a kanadai Muskokában tartott G8-csúcstalálkozóra,
- tekintettel a 2002. március 18. és 22. között a mexikói Monterreyben, illetve a 2008. november 29. és december 2. között a katarai Dohában megrendezett nemzetközi fejlesztésfinanszírozási konferencián elfogadott monterreyi konszenzusra, illetve dohai nyilatkozatra,
- tekintettel a segítségnyújtás hatékonyságáról szóló párizsi nyilatkozatra és az accrai cselekvési programra,
- tekintettel a fejlesztési politikával kapcsolatos európai konszenzusra ⁽¹⁾, valamint a fejlesztési politika terén való komplementaritásról és munkamegosztásról szóló európai uniós magatartási kódexre ⁽²⁾,

⁽¹⁾ HL C 46., 2006.2.24., 6. o.

⁽²⁾ 9558/2007. számú, 2007. május 15-i tanácsi következtetések